

שש למטה, כף הם שש למעלה, ואותם שש עולים לששים, באיזה מקום? ביסוד ח"י העולמיים, נשאר י"ד מן יסוד, זו שכינה תחתונה כלולה מארבעה עשר פרקים של היד שהם בחמש אצבעות, והם יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע עשרה אותיות של הקדוש ברוך הוא שכלולות בה, וזהו וביד הנביאים אדמה.

ס"ו מן יסוד, הם פנגד שש הדרגות של הכפא, שנאמר בו שש מעלות לכפא, ואות ו' עולה ב', שהיא עטרה של הברית לששים, שש פעמים עשר, ועולים לששים פנגד ששים גלגלים שסוכבים את הכפא, והכפא שם השכינה.

שהיא הדמיון ומראה של הכל, הדמיון, הרי נאמר וביד הנביאים אדמה, ועליה נאמר ותמונת יהו"ה יביט. על שם שכל הפרצופים של הנביאים הם רשומים בה, נקראת דמיון, ועל שם שכל האורות שלמעלה ממנה בה הם נראים, היא נקראת מראה. זהו שכתוב יהו"ה במראה אליו אתודע, בסתימת העינים נקראת מראה בחלום, וסוד הדבר - אני ישנה ולבי ער, ובפתיחת העינים הוא מראה בהקיץ, ושני מננים שם, אחד סגרו"ן ואחד פתחו"ן, ומטטרו"ן שנקרא בשם שניהם, ממנה על שני המפתחות הללו. מצד של העמוד האמצעי, השכינה היא מראה בהקיץ, ומשה בצדו, שכתוב בו פה אל פה אדבר בו פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יהו"ה יביט.

מן הצד של צדיק, שהוא אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא (כ"א

לתתא, הכי אינון שית לעילא, ואינון שית סלקין לשתיין, באן אתר, ביסוד ח"י עלמין, אשתאר י"ד מן יסוד, דא שכניתא תתאה, כלילא מארבע סרי פרקין דיד, דאינון בחמש אצבעאן, ואינון יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע סרי אתוון דקודשא בריהווא, דכלילן בה, ודא איהו וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא).

ס"ו מן יסוד, אנון לקבל שית דרגין דכרסיא, דאתמר ביה (מלכים א י יט) שש מעלות לכפא, ואת ו' סליק ב' דאיהי עטרה דברית לשתיין, שית זמנין עשר, וסלקין לשתיין לקבל שתיין גלגלין דסחרין לכרסיא, וכרסיא תמן שכניתא.

דאיהו דמיון ומראה דכלא, דמיון הא דאתמר וביד הנביאים אדמה, ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יי' יביט, על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין, אתקרי דמיון, ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה, בה אתחזיין אתקריאת מראה, הדא הוא דכתיב (שם י) יי' במראה אליו אתודע, בסתימו דעינין, אתקריאת מראה בחלום, ורזא דמלה אני ישנה ולבי ער (שיר ה ב), ובפתיחו דעינין איהו מראה בהקיץ, ותרין ממנן תמן, חד סגרו"ן, וחד פתחו"ן, ומטטרו"ן דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תרין מפתחין אלין. מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהי שכניתא מראה בהקיץ, ומשה בסטריה, דכתיב ביה (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יי' יביט.

מסטרא דצדיק, דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ"א) לעתיד לבא). אתקריאת מראה בחלום, והוא דאתחזיא

לעתיד לבא) נקראת מראה בחלום, והוא שנראה בה מצד הגוף, הוא יהו"ה העמוד האמצעי, שנשל

משני צדדים, והוא רוכב על ארבע חיות, שהם פני אדם, פני אריה, פני שור, פני נשר. יו"ד ה"א וא"ו ה"א נקרא מלפנים של הגוף, והוא אדם לשבת על הפסא.

למי שהוא אדם - נראה לו בדמות אדם, למי שהוא כשאר החיות - נראה לו בדמות חיות הפסא, לכל אחד כפי כחו, ואל יתהלל המתהלל השכל אותו, אלא בשכינתו, שלא יכול להשיג אותו שום נביא וחוזה אלא עם השכינה, ויש אדם למעלה מאדם מצד של חכמה, כ"ח מ"ה ודאי, ונאמר בו חכם עדיף מנביא.

קם רבי שמעון וכל החברים ואמר: רועה הנאמן, רבן של כל הנביאים, קום התעורר משנתך, שאתה הוא בכל הנביאים כמו השמש, שהלכנה והכוכבים מאירים ממנו, ואין להם אור מצד אחר, ובזמן שאתה נאספת מן העולם, נאמר בהם יחשכו ככבי נשפו, קום האר אורך.

ורא עוד, אלא בזמן שאתה נאספת מן העולם, בית הנבואה, שנאמר בה לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, היא סתומה, קום פתח אותה, שהיא בית עליון גנוז, שכל הגנוזים שלמעלה סתומים, שהמלך העליון שם, ואתה היית פּבֵן בית, בנו של אותו הבית. פי"ת, ב' האם העליונה, י' חכמה, אבא, ת' תפארת, בן בית של מעלה, ואתה היית בדיוקנו, שבאותו בית לא הייתה רשות לנביא וחוזה להכנס לשם אלא ברשות, ואתה היית נכנס בלי רשות, כבן המלך שאין שם שער שסתום לו.

בה, מסטרא דגופא, איהו יהו"ה עמוּדא דאמצעייתא, דאתנטייל מתרין סטרין, ואיהו רכיב על ארבע חיוון דאינון פני אדם פני אריה פני שור פני נשר, יו"ד ה"א וא"ו ה"א אתקרי מלגאו דגופא, ואיהו אדם לשבת על הפסא.

למאן דאיהו אדם אתחזיא ליה בדמות אדם, למאן דאיהו כשאר חיוון אתחזיא ליה בדמות חיוון דכרסיא, לכל חד פפום חיליה, ואל יתהלל המתהלל השכל ליה, אלא בשכינתיה, דלא יכיל לאשגא ליה שום נביא וחוזה אלא בשכינתא, ואית אדם לעילא מאדם, מסטרא דחכמה, כ"ח מ"ה ודאי, ואתמר ביה חכם עדיף מנביא.

קם רבי שמעון וכלהו חבריא, ואמר רעיא מדימנא, רבן דכל נביאיא, קום אתער משנתך, דאנת איהו בכל נביאיא פגוונא דשמשא, דסיהרא וככביא מניה נהרין, ולית לון נהורא מסטרא אחרא, ובזמנא דאנת אתפנישת מעלמא, אתמר בהון (איוב ג ט) יחשכו ככבי נשפו, קום אנהיר נהורך.

ורא עוד, אלא בזמנא דאנת אתפניש מן עלמא, ביתא דנבואה, דאתמר בה (שם ט) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, איהי סתימא, קום אפתח לה, דאיהי ביתא עלאה גניזא, דכל גניזין דלעילא סתימין דמלפא עלאה תמן, ואנת הוית פבן בית, בן דההוא ביתא, פי"ת, ב' אימא (דף לב ע"א) עלאה, י' חכמה אבא, ת' תפארת, בן בית דלעילא, ואנת הוית בדיוקניה, דבההוא בית לא הוה רשו לנביא וחוזה לאעלא תמן אלא ברשו, ואנת הוית עאל בלא רשו, פברא דמלפא דלית תמן תרעא סתימא ליה.